

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros Decretalium, Tomus ...

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. XIV. De Sententia super appellatione deserta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

latum, modò hujus revocatio fiat ante definitivam L. *quod iussu*. 14. ff. de re judic. loquente de Judice ordinario, quod extendit Abbas in cit. c. 60. n. 3. etiam ad delegatum; ergo; quod tamen accipe, antequam interlocutoria executioni mandata est; nam post nequè istam revocare potest, nisi, causa cognita, vel de consensu partium, ut notat Bart. in dict. L. 14. n. 11.

2885. Sequitur 2. ex vi dicti c. 60. etiam à comminatione injusta facta per Judicem, licet illud *in re* non sit præsens, sed futurum, posse judicialiter appellari, modò sit præsens *verbaliter*; ut colligitur ex illis verbis: *aliquid comminando*; & notat Abbas ibid. n. 5. dixi; *judicialiter*; nam si gravamen nec in re, nec in verbo sit præsens, appellari non potest nisi extrajudicialiter; judicialis enim petit gravamen *illatum* de præsentia, vel in re. Saltem in verbali comminatione; sic Abbas cit. Sublatà porrò totaliter appellatione (quod fieri potest etiam sine consensu partium, ut patet ex illo verbo *liberè*) Judex à quo in cognitione causæ *liberè procedis*, per clarum textum supra. n. 2883. relatam; qualiter autem verificetur, *cessante causà cessare effectum*, diximus lib. 1. tit. 2.

2886. Quæstio est 2. qualiter ipse appellans possit tollere ipsam appellationem interpositam? Resp. quòd possit, ei renuntiando vel expressè, vel tacitè. *Expressè* renuntiat, si ab ea desistat, ut dicitur 2. q. 7. c. *ei, qui*, §. *si verò*, ibi: *Si verò is, qui appellavit, penitentia ductus, ab appellatione desistere voluerit, non prohibetur*: Sicut in 7. lib. Codicis, tit. de appellat. L. 28. Imp. Arcadius, & Honorius statuisse leguntur, & c. *Ut super* 4. h. t. in 6. ubi Innocentius IV. præcepit Judicem, à quo appellatum, ut appellanti, Apostolos petenti tribuat, secundum priorem ejusdem Innocentii constitutionem, quæ incipit? *Cordi*: Sin autem instanter petenti non dederit Apostolos, processus ejus postea institutus irritus erit, *preterquam si appellationi renuntiatum sit*. Advertendum tamen, appellantem posse quidem ab appellatione desistere, si adversæ partis non interlit, & res adhuc integra sit; si autem pars adversa propterea jam sumptus fecit, eos illi teneri refarcire per c. *interposita*. 70. §. *ille denique*,

b. t. ibi: *in legitimis expensis Adversario, quos eum propter hoc fecisse constituit, condemnandus*, ubi textus loquitur de appellante, qui ante inchoatam prosecutionem appellationis invito appellato petit, ut remittatur ad Judicem à quo, consequenter, qui renuntiat appellationi.

2887. Tacitè renuntiat, si exerceat actum appellationis contrarium, v. g. si compareat in ea causa coram Judice, qui quidem superior est Judice à quo, sed inferior Judice ad quem, ut diximus paulò ante in casu, quo appellans ab Episcopo ad Papam, comparuit in eadem causa coram Archiepiscopo, cui suberat Episcopus, à quo appellatum est. Plura ejusmodi exempla tacitæ renuntiationis passim habentur; ut, si intra 30. dies Apostolos non petat, c. *ab eo*, h. t. in 6. si Judicem ad quem intra præfixum tempus non adierit, aut appellationis prosecutionem intra tempus præscriptum neglexerit, c. *cum sit* 5. & c. *directa* 39. eod. si coram Judice à quo litem prosequitur, c. *gratum* 20. de Offic. deleg. ibi: *in secundo verò casu videtur ab appellatione recessum, si secundum ea, quæ præmissa sunt, eam, qui appellaverit, constiterit processisse*, nimirum, quòd appellans post appellationem interpositam apud Judicem à quo ad producendos testes inducias postulaverit; & demum productioni, & allegationi renuntians, attestations petierit *solemniter publicari*.

§. XIV.

De Sententia super appellatione deserta.

2888. Quæstio est 1. an, quando appellans intra terminum præfixum non prosequitur appellationem, eo ipso appellatione censetur deserta? ante resolutionem, not. in dubio appellationis *deserta* (quando scilicet dubitatur, an sit, vel non sit deserta?) Judicem non debere pronuntiare *desertam*; tunc enim appellans pro se habet titulum possessionis, de qua non est deiciendus, donec convincatur de appellationis possessione dimissa; quo posito Resp. primam sententiam, à qua est appellatum, non transire *ipso facto* in rem judicatam, seu non coopto appellationem

cente-

cenferi desertam, quod appellans intra præfixum terminum non prosequatur appellationem, nisi post Judicis declarationem citato appellante, ac in præsentia partium factam; cujus probatio sumitur ex L. fin. §. 4. C. de temporib. appell. ibi: illud etiam merito addendum huic legi censemus, ut si quis fatali die apud appellationis Judicem introductus, sive ex parte una, sive cognitionaliter cause appellationis imponat exordium; deinde relicta eâ discedat, & in desidia reliquum tempus permaneat, & annale tempus post inchoatam litem præterierit, victore neque sententiam ad effectum perducere valente, propter litem jam inchoatam; neque jam terminum accipere inveniente, (cum appellatoris absentia eam finire non facile concedat) hujusmodi iniquitatem amputantes, cum Adversarius potest etiam minimè præsentem appellatorem litem exercere; quia hoc speciale privilegium ejus est, qui appellationi examinandæ præsidet, posse & ex una parte causam dirimere: jubemus eundem appellatorem, nisi observaverit iudicium, & causam usque ad finem pergerit (sed & si per eum steterit, quò minus omnia huc certamina impleantur) appellatione defraudari, & sententiam contra eum latam in suo robore durare, & ad effectum perducì, tantquam si ab initio minimè fuerit provocatum, nisi ipse appellator evidentissimis probationibus possit ostendere, si quidem summa ope nisum, voluisse litem exercere; per Judicem autem steterit, vel aliam inexorabilem causam subsecutam, propter quam hoc facere minimè valuit. Tunc etenim aliud ei annale tempus indulgemus, quo effluente, & lite minimè finem accipiente, cadere eum de appellatorio juramine disponimus: cum ei sit apertissima facultas, & nostram adire Majestatem, & tarditatem Judicis, in querelam deducere, & nostrò beneficio perpotiri.

2889. Altera quæstio est, an à sententia, super appellationis desertione lata, appellari possit? Resp. quòd sic; nam à sententia, quæ infert gravamen, irreparabile aliter, appellari potest; ex dictis; sed sententia, super appellationis desertione lata infert gravamen, aliter irreparabile; ut per se constat; ergo. Contrarium tamen volunt aliqui; 1. quia sententia lata super

Tom. II.

appellatione deserta est interlocutoria, à qua non appellatur; 2. quia c. Personas. 4. & c. cum sit, §. h. t. dicitur, quòd is, qui appellationem interpositam prosecutus non fuerit, sententiæ latæ patere debeat; 2. quia contumaci non conceditur appellatio; at desertor appellationis est contumax: 4. deniquè à sententia, quæ transit in rem judicatam, non appellatur; ubi autem appellatio deserta est, sententia transit in rem judicatam; ergo.

Sed, his non obstantibus, tenendum cum sententia affirmante, ex ratione jam data; nec contrarium evincunt rationes contrariæ. Ad 1. enim Resp. dato, quòd ea sententia sit interlocutoria; quia tamen infert gravamen, aliter irreparabile, appellabilis est. Dixi dato; nam aliqui distinguunt, volentes, tunc sententiam, latam super appellatione deserta, esse interlocutoriam, quando appellatum est ab interlocutoria; quia sic adhuc pendet causa principalis; non autem, quando appellatum est à definitiva; quia tunc sententia desertionis absolvit negotium principale, ut nihil superfit, nisi executio sententiæ, à qua appellatum est; sic Andr. Gail. l. 1. observ. 88.

Ad 2. Resp. verum esse, in cit. c. 4. 2891. haberi hæc verba: si quis ad nostram audientiam appellaverit, & appellationi prolixum terminum præfixerit, tu ei diem, intra quem Apostolicam Sedem convenienter possit adire, assignes: ad quam, si venire contempserit, tu illum ex tunc iudicio tuo super his, quæ in questione vertuntur, sine contradictione aliqua stare compellas. Si autem quisquam appellationis suæ præfigat terminum congruentem, nec tamen causam ad diem appellationis fuerit prosecutus, ipsum nihilominus ex tunc sententiæ tuæ (sicut de alio diximus) appell. remotà parere, constringas; & in c. §. intra quòd (intellige, tempus præfixum) si is, qui appellaverit, causam appellationis non fuerit prosecutus, tenebit sententia, si post sententiam appellaverit, & à causa sua cecidisse videatur: nec amplius super eodem negotio audietur appellans. Si verò à gravamine, & ante litis ingressum fuerit appellatum: hujusmodi audietur appellans; quoniam Sacri Canonis, etiam extrajudicium, passim appellare permittunt; nec solent hu-

Z z z z

ju

justi modi dici *appellationes*, sed *provocationes ad causam*. Si autem ante sententiam quis appellaverit: cogitur illius stare iudicio, ad quem noscitur appellasse; ita textus: hoc tamen procedit solum, quando evidens est, quod absque causa excusante appellationem deseruerit; non autem, quando non est evidens, alias enim contra sententiam de appellatione deserta non appellaret; præsertim, eum ut colligitur ex c. 5. in illis verbis (*nec amplius super eodem negotio appellans audietur*) fermo sit de appellatione à sententia primæ instantiæ; non, à sententia super appellatione deserta. Ratio dictæ distinctionis est ex dict. L. finali: *nisi evidentissimis rationibus possit ostendere, &c.*

2892. Ad 3. Resp. 1. N. min. indefinite prolatam; cum sæpè deseratur appellatio, prius, quam appellans citetur à Iudice (puta, si non petat Apostolos termino præfixo) contumax autem non sit, nisi qui citanti Iudici non pareat. Deinde, quando dicitur, *contumacem non posse appellare*, intelligitur à negotio principali, seu sententia primæ instantiæ; non autem de negotio sententiæ latæ super appellatione deserta; cum hæc possit esse iniqua.

2893. Ad 4. Resp. per sententiam super appellatione deserta, si ab ea appellatum, nec sententiam primæ instantiæ transire in rem iudicatam; unde, licet verum sit, non appellari à sententia, quæ jam transivit in rem iudicatam; non rectè tamen arguitur: ergo à sententia lata super appellatione deserta non potest appellari. Ad summum igitur transmitti potest hæc propositio, quod ab illa sententia primæ instantiæ transit in rem iudicatam; sic Haunold. tom. 5. tr. 5. n. 492.

2894. Præter hæc not. cum, antequam appellatio deducta sit ad Iudicem ad quem, & ab hoc ulterior progressus in causâ appellationis inhibitus sit, ubi hoc necessarium est; jurisdictio ad Iudicem ad quem non sit devoluta, causam super appellatione deserta non posse cognosci à Iudice ad quem; sed debere cognosci à Iudice à quo, cuius jurisdictio necdum est suspensa; seus est, si questio moveatur super appellatione, post appellationem jam introductam; sic enim in Iudice à quo cessavit jurisdictio, & Iudici ad quem, cog-

noscenti etiam super appellatione, eusque desertione jus acquisitum est.

§. XV.

An, & quando causa principalis à Iudice ad quem, remittenda sit ad Iudicem à quo;

2895. Proresolut. not. 1. postquam jus in e. ut debitus. 59. h. t. constituit, quod appellans, ante sententiam, teneatur exprimere causam rationabilem, coram ipso Iudice à quo, nec admittatur exceptio, quod prius miserat Nuntium ad Sedem Apostolicam; vel quod literas impetraverat, quæ nondum sunt Iudici præsentatæ: subiungat: *cum autem extrationabili causa putaverit appellandum, coram eodem Iudice causa probabili appellationis exposita* (tali videlicet, quæ si foret probata, deberet legitima reputari) Superior de appellatione cognoscat, Ut, si minus rationabiliter eum appellasse constiterit, illum ad Inferiorem remittat, & in expensis alteri parti condemnet: aliòquin ipse procedet, salvis constitutionibus de majoribus causis ad Sedem Apostolicam referendis.

2896. Not. 2. in c. cum appellationibus. 5. eod. in 6. statui, ut, cum appellationibus frivolis nec iustitia deferat, nec sit à Iudice deferendum: si Iudex inferior appellationem minus legitimam non admittat, eam appellatore nihilominus prosequente; Superior de ipsa cognoscens causam ad priorem Iudicem (juxta Sanctiones Canonicas) sine difficultate remittat; eadem die condemnationem faciens expensarum; Si verò Iudex admittat eandem, licet tam appellatio, quam ipsius Iudicis delatio à Superiore valeant refutari: quia tamen Iudex ipse, quantum in se fuit, à se jurisdictionem abdicavit eandem, appellationi deferens minus iustè, totius causæ deficiio in Superioris est potestate transfusa: nec est illi causa de necessitate ulterius remittenda: Salvis iis: quæ super appellationibus post sententiam interpositis sunt statuta.

2897. Ex præmissis textibus colligitur responsio ad questionem propositam; sequitur enim primò, causam principalem, super qua appellatum est, quin Iudex à quo interpositæ appellationi detulerit, appellatore nihilominus appellationem prosequatur.